

kadar je šlo za večje prireditve, sprva v organizaciji trboveljske podružnice SPD, po vojni pa PD Trbovlje. Še posebej zavzeto se je zavzela za društvo po prezigodnji moževi smrti. V njeni hiši je društvo pridobilo dva prostora in skladišče v kleti. Stalno je sodelovala na izletih in akcijah, posebej pa se je odlikovala pri gospodarjenju in oskrbovanju doma na Mrzlici. Skrbela je za društvene prostore in okolico, pobirala članarino in bila stalen vir informacij in nasvetov. Živela je z društvom v dobrih in slabih obdobjih, v vzponih in padcih ter se veselila vsakega društvenega uspeha. Teža let je pritisnila tudi na njeno zdravje in jo primorala, da je zavetje našla v domu oskrbovancev, kjer pa z vedrino, naravno inteligenco in uglajenim nastopom vzpodbuja okolico, neredko tudi preko valov Radia Trbovlje. Ob visokem jubileju ji želimo, da bi se še kdaj srečevali na planinskih poteh, predvsem pa ji želimo, da ohrani dobro voljo, svojo vedrino, nasmeh in neomajno predanost planinstvu. Naj jo še naprej spremlja planinski srečno! (Tine Lenarčič)

Cvet planike na grob

Bine Benkovič:
28. 2. 1915–8. 10. 2002

Poslavljam se od staroste kamniških alpinistov in častnega člana postaje Gorske reševalne službe v Kamniku. Po dolgih letih naj vsaj zdaj povem nekaj besed v njegov spomin in zadoščenje.

Pred sedemdesetimi leti se je kamniška mladina vedno bolj navduševala za šport in se jih je vse več odločalo tudi za planinstvo, pozimi pa za smučanje. Precej jih je začelo obiskovati gore nad Kamnikom v vseh letnih časih. Posebno korajžni in smeli pa so se odločili za plezanje in alpinizem. Prvi med njimi je bil Pavle Kemperle. Skupini, navdušeni za alpinizem, se je leta 1935 pridružil tudi mladi Bine Benkovič. Kmalu se je izkazal kot odličen plezalec pri



vzponu s Kemperlom v Stebru Planjave. Potem sta opravila še nekaj prvenstvenih vzponov in ponovitev, ves čas pa sta skupaj z drugimi pomagala tudi pri reševanju v gorah.

Pomembno dejanje zgodovine se je odvijalo v prepadni in krušljivi steni Rzenika, kjer so kamniški plezalci zasenčili do tedaj vodilno vlogo ljubljanskih plezalcev. Oktobra 1937 so v severozahodnem delu Kemperle, Presl in Benkovič preplezali prvo smer. Zanje je bil to takrat res lep uspeh. Žal pa so ljubljanski plezalci dejanje omalovaževali. Nastal je spor, ki se je stopnjeval in vplival na kasnejše dogodke. Maja 1939 sta Bine Benkovič in Pavle Kemperle v dramatičnem dvodnevnem vzponu preplezala izredno težavno smer v osrednjem delu severozahodne stene Rzenika. Ta podvig je bil njun najboljši odgovor na omenjeni nesporazum. Benkovič in Kemperle bi bila takrat brez dvoma sposobna preplezati tudi druge najtežje stene, če se ne bi začela vojna vihra. Po vojni se je slovenska planinska organizacija počasi postavljala na noge. Gorska reševalna služba se je reorganizirala. Ena njenih petih baz je bila ustanovljena tudi v Kamniku. Vodil jo je najboljši predvojni alpinist Bine Benkovič.

Septembra 1946 pa je nastopilo žalostno dejanje kamniškega alpinizma in reševanja. Kamničani so pripravili plezalni tečaj na Kamniškem sedlu. Vodjo tečaja Bineta

Benkoviča in njegovega tovariša pa so tik pred začetkom poklicali, naj pomagata poiskati ponesrečenega planinca pod vrhom Grintovca. Iskali so ga vso noč, vendar ga niso našli. Vodja reševalne akcije je Benkoviča in tovariša nato poslal na tečaj na Kamniškem sedlu. Takoj sta odšla tjakaj in s tečajniki na turo, zvečer pa so utrujenega Benkoviča spet poklicali nazaj na iskanje ponesrečenca. Ne brez grenkobe je Benkovič kasneje pripovedoval: »Dva dni sem že hodil in še ponoči brez spanja, zato sem bil res preveč utrujen in se nisem čutil sposobnega, da bi takoj ponoči odšel na ponovno reševalno akcijo.« Sledil je disciplinski postopek, kjer niso upoštevali izjemnih obremenitev in očitne utrujenosti. Obveljala je ocena, da je storil hud prekršek in odklonil pomoč pri reševanju. Za dve leti sta mu bila prepovedana javno nastopanje in delovanje v planinstvu in reševanju. Reševalno bazo so preselili v Ljubljano. Vsi, ki so poznali okoliščine in ozadje, so se zavedali, da mu je bila storjena velika krivica. Kamniški alpinisti in reševalci se niso mogli znebiti grenkega vtisa, da je šlo za povračilo za staro predvojno plezalsko zamero. Najboljši predvojni alpinist potem ni več sodeloval pri delu alpinističnega odseka in reševalne postaje, še vedno pa je v nekaterih nujnih primerih pomagal reševati.

Vsa naslednja leta je bila srčna želja kamniških alpinistov in gorskih reševalcev, da bi dokazali njegovo nedolžnost in pojasnili ta nesrečni nesporazum. Grenak spomin nanj se je vlekel dolga leta in ni bil pozabljen. Nova knjiga Zgodovina reševanja v gorah nad Kamnikom daje našemu prizadetemu častnemu članu in njegovi družini vsaj nekaj zadoščenja.

Počivaj v miru, naš dragi prijatelj in vzornik Bine Benkovič. Tvoje ime bo za vedno zapisano v steni Rzenika in spomin nate in na tvoja hrabra dejanja ne bo zbledel.

France Malešič